



Een bridge- vakantiehuis in de Loire



FAMILIE WARTENA-KROON GAAT FRANSE DROOM ACHTERNA

Sjoerd Wartena en Els Kroon komen allebei uit een bridgefamilie. Van Els' ouders, Arian en Karel, kregen ze het voorbeeld mee van je bridgedromen najagen in Frankrijk. Vader en moeder Kroon hadden daar tot 2009 een bridgekasteel waar ze bridgevakanties organiseerden. Laat dat nu precies zijn wat Sjoerd en Els ook gaan doen, maar dan op een andere plek onder de Franse zon.

Daphne van Breemen

Foto's: Klaas Jan van der Weij



“We zijn verschrikkelijk druk met ons pensioen, maar gaan toch proberen vaak langs te gaan”

Karel Kroon

Wat doe je als je een mooie erfenis hebt gehad en je je werk nog wel leuk vindt, maar eigenlijk veel liever de hele dag met bridgen en koken bezig bent? Dan gooi je het roer om en ga je je dromen achterna. Dat is precies wat bridgedocent Sjoerd Wartena (54) en wiskundedocent Els Kroon (44) nu doen. Een paar maanden geleden kochten ze een mooi verbouwde boerderij in de Franse Loirestreek om daar bridgevakanties te gaan organiseren. Als alles meezit, vertrekken ze in november. Momenteel zijn ze druk met de laatste voorbereidingen in Nederland. Hun eigen huis in Warmond (boven Leiden) is bijna verkocht, de website om de vakanties te kunnen aanbieden is bijna af en een naam voor hun Franse huis, dat een uurtje rijden onder Tours ligt, hebben ze ook al: L'Atout de France, vrij vertaald 'De troef van Frankrijk'.

Studentenbridge

.....

Sjoerd en Els leerden beiden bridgen van hun ouders. Els was nog maar negen toen zij begon. Ze kreeg les in Breda en nam zelfs deel aan kinderwedstrijden, net als haar zus Loes. Sjoerd was twaalf toen hij met het kaartspelletje begon. Nog steeds een stuk jonger dan Arian en Karel, Els' ouders. “Ik was 29 toen ik het leerde”, weet Karel (72) nog. “Helemaal zelf uit het boekje *Van start tot finish*, deel 1 tot en met 4.” Arian (71) leerde het iets later, toen ze 32 jaar was. “Ik ging bridgen omdat mijn man bridge speelde.”

Zowel Sjoerd als Els studeerde ooit in Utrecht en beiden sloten zich daar aan bij Studenten Bridge Club (SBC) DOMBO. Daar leerden ze elkaar in 2002 kennen; zij was 23, hij 34. Het leuke van DOMBO – en dat geldt tevens voor andere studentenbridgeverenigingen in Nederland – is dat je na je studententijd gewoon lid mag blijven. “Ik gok dat de gemiddelde leeftijd bij de meeste bridgeclubs zo'n zeventig jaar is en bij studentenbridgeclubs is dat 35 jaar”, vertelt Sjoerd, die zelf na zijn studie ook bleef hangen.

Ze weten nog precies hoe ruim twintig jaar geleden de vonk oversloeg. Els, lachend: “Ik heb indruk op Sjoerd gemaakt, toen hij op een avond zag hoe ik een 6♥-contract bood, afspeelde en maakte.” “Nee,” lacht Sjoerd, “het was een 6♠-contract.” Hoe dan ook: een slem. Sjoerd: “Ik was zo onder de indruk, dat ik er een kruk bij pakte en bij Els ging kijken.” Els denkt er nog steeds met trots aan terug: “Ja ja, Sjoerd was een goede bridger, dus dat was leuk.” Omdat Sjoerd ook wel op een andere manier in Els geïnteresseerd was, vroeg hij haar met hem mee te gaan naar een groot bridgetoernooi in Scheveningen. Els zei ja en daarna gingen ze daten. Na een halfjaar kregen ze een relatie. Inmiddels zijn ze twee dochters rijker: Annabel van negen en Floortje van zeven.

Kippen en een zwembad

.....

De meisjes kunnen ook al een beetje bridgen. Ze zijn het nog aan het leren met piratenbridge en boerenbridge. En niet alleen dat, ook leren ze al wat Franse woordjes uit speciale Franse kinderboekjes. Want als ze binnenkort geëmigreerd zijn, gaan ze naar een Franse school. ▶

Heeft u oog voor haar toekomst?

Lizzy heeft de pech dat ze al op jonge leeftijd ernstig bijziend is. Met het risico dat ze later zelfs blind wordt.

Daar legt het Oogfonds zich niet bij neer. Wij geloven in een toekomst waarin iedereen kan blijven zien waar hij of zij van houdt. Hiervoor is wetenschappelijk oogonderzoek onmisbaar.

Vroeger werden mensen met staar niet behandeld. Ze zagen hun leven door een waas en legden zich daar bij neer. Maar dankzij de wetenschap is er een operatieve behandeling gekomen die steeds verder is verfijnd. Met als gevolg dat staar tegenwoordig geen invloed meer heeft op iemands toekomstperspectief. Een fantastisch resultaat dat we graag willen bereiken voor meer oogziektes. Denk aan maculadegeneratie of glaucoom.

Heeft u oog voor de toekomst en steunt u wetenschappelijk oogonderzoek? Ontdek wat u kunt betekenen voor het Oogfonds via een belastingvrije schenking of nalatenschap bijvoorbeeld. In ons gratis magazine leest u er meer over.

Vraag ons gratis magazine aan over schenken en nalaten via oogfonds.nl/magazine of bel Cindy Letschert: 06 82 06 73 46.

Dat mag dan zowel leuk als spannend zijn, Annabel en Floortje hebben ook veel zin in de verhuizing. “Want straks hebben we zes kippen!”, roept Floortje uit. “En die mogen we zelf namen geven. Ik heb er al twee bedacht: Lara en Snoezebol. Ze kunnen ook eieren leggen.” Annabel kijkt vooral uit naar de voordelen van zo’n groot vakantiehuis: “We hebben straks een zwembad en een trampoline in de tuin!” Nadelen aan verhuizen naar een ander land zijn er ook. “We gaan opa en oma wel missen”, verzekeren de meisjes.

Goed voorbeeld doet goed volgen

Andersom geldt dat natuurlijk ook voor grootouders Arian en Karel. Zij zijn dus van plan om extra vaak langs te gaan bij hun dochter, schoonzoon en kleindochters. “We zijn verschrikkelijk druk met ons pensioen, maar gaan het toch proberen”, grapt opa Karel. Oma Arian ziet voor zichzelf al een rol weggelegd in de Loire. “Ik geef in Nederland schilderles en dat zou ik misschien ook bij Sjoerd en Els kunnen gaan doen.”

De kneepjes van het bridgevakantievak kregen Els en Sjoerd van Els’ ouders mee. Arian en Karel hadden van 2000 tot en met 2009 een bridgekasteel in de Franse Dordogne. Ze kwamen op het idee, toen ze een paar keer naar een bridgeboerderij in Frankrijk op vakantie waren geweest. In hun eigen kasteeltje – “Eenvoudig, met weinig luxe, maar wel een mooie bridgehal”, aldus Karel – gaf hij bridgeles aan vakantiegeangsters uit voornamelijk Nederland, maar ook België, Engeland en Ierland. Arian zorgde met haar kookkunsten voor het eten.

Beste tijd

Als Karel niet in of rondom het kasteel was, dan vond je hem in de Franse bridgecompetitie, waar hij in de hoogste serie speelde. Kortweg komt het verschil tussen de Nederlandse en Franse competitie volgens Karel neer op het aantal mogelijkheden dat je hebt. “Die zijn in Frankrijk veel groter.” Dat geldt ook voor de afstanden die moeten

worden afgelegd. “Een toernooi of wedstrijd was altijd ver weg. Je moest er gerust vier uur voor rijden.” Door zijn deelname aan de Franse competitie leerde hij wel meteen goed Frans spreken. “Het enige lastige was de V in het bridgen. In Nederland is dat de V van vrouw. In Frankrijk duid je met de V *vallet*, de boer, aan.” Dat herinnert dochter Els zich ook nog. “Het gaat één keer helemaal mis en daarna vergeet je het nooit meer.”

Elke twee à drie maanden ging Els bij haar vader en moeder in de Dordogne langs, waar ze met eigen ogen zag hoe haar ouders dat deden: een bridgekasteel onderhouden en bridgevakanties aanbieden. “Sjoerd en ik zijn door hen geïnspireerd geraakt.” De grootste tip die Karel en Arian hun dochter en schoonzoon kunnen geven, is dat je duidelijk moet zijn naar je gasten. “Je moet regels opstellen en communiceren over wat je wel en niet wilt”, legt Karel uit. “En duidelijk maken dat de mensen zich daar ook aan moeten houden.” Met dat in het achterhoofd komt het allemaal goed, weet hij. “Het is vijf maanden hard werken, zeven maanden vrij. Het was de beste tijd van ons leven”, zegt Karel terugdenkend aan zijn eigen tijd in Frankrijk. Nadat hij en Arian in 2009 het kasteel verkochten, bleven ze nog een paar jaar in hun zo geliefde Frankrijk wonen. Pas in 2013 keerden ze terug naar Nederland.

Beginners en gevorderden

Als alles gaat zoals Els en Sjoerd het voor ogen hebben, zou het ook voor hen weleens de beste tijd van hun leven kunnen worden. “We kijken uit naar een rustiger leven. In Frankrijk ligt het leeftempo gewoon wat lager”, vertelt Els. Ook hun gezamenlijke liefde voor koken kunnen ze straks dagelijks kwijt. In de Loire gaan ze hun gasten van heerlijke diners voorzien. “Je komt dus niet alleen naar ons voor het bridgen, maar óók voor het lekkere eten.” Dat ziet ze voor zich met een gastentafel, naar goed Frans gebruik. Oftewel: een *table d’hôtes*. Els: “Ik ga van alles koken, niet alleen Franse gerechten hoor! Aangezien we daar een landboerderij hebben, gaan we ook allerlei fruit en groenten zelf verbouwen.”



“Je komt niet alleen naar ons voor het bridgen,
maar óók voor het lekkere eten”

Els Kroon



“We gaan opa en oma wel missen”

Annabel en Floortje Wartena

Waar Arian en Karel elke bridgeliefhebber in hun *château* ontvingen, willen Sjoerd en Els het iets anders aanpakken. Zij ontvangen de ene week vakantiebridgers. Daaronder valt iedereen die de spelregels van het spel kent: van absolute beginner tot doorgewinterde speler. En de andere week verwelkomen ze gevorderde bridgers: in principe alleen mensen die hoofdklasse en hoger spelen. Sjoerd: “Zo voorkomen we dat ze tegen elkaar moeten spelen, want het niveau is bij beide groepen echt anders. De uitdaging is dan te groot en dat is voor niemand leuk.” Ze hopen, voegt Els toe, ook vakantiegangers aan te spreken “die redelijk kunnen kaarten, maar niet naar internationale toernooien gaan”. Het fijne aan hun nieuwe stek straks: er is genoeg plek voor al die bridgeliefhebbers. “We kunnen ze bij ons op de boerderij kwijt en eventueel ook op de camping schuin tegenover ons huis.” Bovendien: ook mensen die niet van bridge houden, zijn buiten de bridgeweken om hartstikke welkom. “Je kunt in de omgeving heerlijk wandelen en vissen”, zegt Sjoerd.

Ons kent ons

De bridgewater is klein, weten Els en Sjoerd. Veel men-

sen kennen elkaar. Dat kan op vakantie heel leuk of juist heel vervelend zijn. Daarom gaan de francofielen een lijst maken waarop bridgers zich kunnen inschrijven. “Daarop kun je zien welke mensen bij ons verblijven, zodat je weet

wanneer je ook moet komen. Zo hopen we het sociale aspect te bevorderen”, legt Els uit. Sjoerd: “Dan kun je zeggen: ‘Gaat Piet in de week van 3 juli? Dan ga ik ook!’ ”

Als het aan Els en Sjoerd ligt, verwelkomen ze hun eerste gasten komend voorjaar al. “Half november krijgen we de sleutel, dan gaan we nog wat verbouwen. Ondertussen kunnen de meisjes aan school wennen. En als we dan helemaal gesetteld zijn, kunnen vanaf april de eerste mensen komen. Het seizoen loopt ongeveer van mei tot en met september.” Om potentiële vakantiegangers te bereiken, richten Sjoerd en Els zich de komende tijd op Nederlandse bridgecafés en de bijbehorende kroegentochten. Els: “Daar gaan we langs om folders uit te delen. Daarnaast willen we bridgeclubs en -verenigingen in Nederland een clubuitje aanbieden: kom gezellig met je club bij ons langs voor een bridgevakantie. Mogelijkheden genoeg!”

Meer weten?

Benieuwd geworden naar het vakantiehuis van Els en Sjoerd? Op www.latoutdefrance.com vind je meer informatie over hun bridgevakanties!

